

Hipík od Kuní řeky
a
Princezna
z Malinových polí

2004

Marek Šolmes Srazil

**S láskou věnuji tuto pseudoknížečku své
neorazítkované mladičké a krásné ženě –
Princezně z Malinových polí**

Hipík od Kuní řeky

Srpen 2004

Vykvetl červenec. Pane jo.

Píše se rok 2004, je mi 31 let, mám zelené oči, tudíž jsem vyvolený. Je opravdu krásně.

Pálí mě oči, teče z nosu, bolí mě na plicích atakdál.

Říká se tomu alergie.

Civilizační choroba nebo tak něco.

To je jedno.

Má mladičká a krásná žena odjela včera brzy ráno do daleké země. Já, jakožto globální taťka všech dětí, odjel pro změnu na indiánský tábor. Také brzy ráno, ale dnes.

Vlastně je fuk, kdy se co odehrálo, protože se vše už víceméně stalo. Budu se tedy snažit vynechávat slova dnes, včera a tak jako. Nahradím je slovy jako třeba tuhle, tehdy, onehdy nebo tak něco. Budou to jako taková pravidla hry v této pseudoknížečce.

Jsem hlavní vedoucí dětského letního tábora. To znamená, že když si některé z globálních dětí, v tomto případě hlavně globálních synků, nechá uříznout hlavu pilou jiným globálním synkem, půjdu

do kriminálu. Také to znamená, být globálním synkům neustále vzorem. Například dorazit na nádraží v den odjezdu na tábor přesně nebo ještě lépe, o něco dříve. Mně se to tentokrát nepovedlo. Večer předtím jsem totiž kouřil marihuanu se svým pokrevním bratrem a to se nemá.

Kdysi dávno, také na jednom indiánském táboře, jsme si tupým nožem pořezali ruce a stali se tak pokrevními bratry nadosmrti.

Večer před tímto indiánským táborem, v ten večer, kdy jsme kouřili marihuanu a to se nemá, pravit: „Kdo nemá pořezané ruce, neprožil pořádnou pubertu.“

Pokrevního bratra vídávám přibližně jednou za rok a vždy si máme co říci. Většinou spousty krávovin. Není tedy divu, že jsem na nádraží přijel později, než jsem měl. Pravým pokrevním matkám a otcům, jsem vysvětlil svůj opuchlý obličej záchvatem alergie, té civilizační nemoci. Víceméně to byla pravda.

To je jedno.

Má mladičká a krásná žena se mezitím nalodila v Normandii na trajekt. Je tam taková obyčejná pláž jménem Omaha. Před dávnými časy zde umírali američtí vojáci, abych se mohl narodit a stát se globálním taťkou. Poděkoval jsem jim za to tak, že jsem tato místa se svojí bývalou ženou, kterou takové věci moc nezajímají, navštívil. Domů jsem si přivezl malý oblázek, napsal na něj černým fixem Omaha a vystavil ho ve svém modrém pokoji na televizor, na který se nedívám. Má bývalá žena televizor zbožňuje, zvláště zábavné pořady pro co nejširší veřejnost. Mě takové věci moc nezajímají. Je to jeden z důvodů, proč je mou bývalou ženou. A ještě k tomu nejsem perspektivní. To je jedno.

Má mladičká a krásná žena, o níž jsem chtěl hlavně psát, je tedy na trajektu a míří z Normandie do Velké Británie. Představuji si, jak pozoruje opřená o zábradlí moře. Hrozně jí to sluší. Víc než měsíc, což je někdy strašně dlouhá doba, se neuvídíme. Věnovala mi proto své voňavé kalhotky

a já jí své zpoceně tričko. Klidně si myslíte, že jsme fetišisti. Jsme.

To je jedno.

Míří do Skotska, kde si sehnala práci. Bude sbírat sladké maliny na polích. Prý tam běhají velcí nadržení pánové v sukních. Dokonce i nadržení zemědělci v traktorech nedají bez sukně ani ránu. Tyto informace jsem získal od pana Kraťáka. Nevím, jestli se mu dá věřit. Pan Kraťák je povoláním informatik na obecním úřadě nebo tak něco. Být informatikem znamená sedět u počítače, mačkat na klávesnici různá písmenka a nevím co ještě. Slovo INFORMATIK zní velice důstojně, ale nikdo nemůže zaručit, že informatik nekecá blbosti. To je jedno.

Zatímco má láska trhá ve Skotsku maliny a kolem ní se možná prohánějí nadržení traktoristé v sukních, (i když o tom silně pochybuji), já lítám v indiánské bedrošce se svými globálními synky po lesích a vyluzuji hovězí zvuky. Vyluzování hovězích zvuků

je na indiánském táboře velice důležité. Podkresluje bláznivé hry, které pro globální synky vymýšlím. Jedna taková hra se jmenuje „Hon na Tarzana“. Probíhá kupříkladu takhle:

Nazuji si mokasíny, obléknu indiánskou bedrošku na kterou přiváží dva krepové fáborky a zmizím v lese. Fáborky představují mé životy. Indiáni (spojení globální synkové jsem vynechal, aby se zde příliš často neopakovalo) se na znamení (hovězí zvuk) vyřítí s řevem z tábora a pátrají po mně. Jejich úkolem je mě najít a servat mi ty dva fáborky. Skvělá pravidla. Při takovýchto hrách člověk prožije zajímavá dobrodružství a může po nich skončit celý opuchlý od kopřiv, poškrábaný od křoví, mokrý, špinavý i zakrvácený. Při tomto honu mě chlapci (opět jsem je nazval jinak, všímáte si?) pronásledovali opravdu všude. Běhali jsme po skalách, po srnčích stezkách v hustém křoví, vodou, vysokou trávou, kopřivami atakdál. Nejlepším tarzaním lovcem byl po hře vyhlášen indián jménem Riči. Na náčelnické radě si

za to vysloužil bojovnické jméno „Neúnavný Lovec Tarzanů“. Byl neuvěřitelně vytrvalý. Když už ostatní hoši v honu polevovali, on se držel neustále za mnou. Třikrát při mém stíhání zdolal náhon plný vody, který lemuje náš tábor od jihu. Pořád jsem musel bleskurychle svlékat a oblékat svůj jediný oblek, bedrošku. Snažil jsem se tak uchránit své krepákové životy, abych mohl napadnout tábor, kde byla zajatá tarzaní žena. Jednou jsem si bedrošku nestihl obléci a vřítíl se nahý ze stráně do vysokých kopřiv a tam se rozplácl. Měl jsem pocit, že už si nikdy v životě nezasouložím. Poté jsem se pokusil napadnout tábor od západu, ale bohužel byl neprostupně chráněn páchnoucí latrínou a chlapcem přezdívaným Kefír. Chtěl jsem si tedy na chvíli odpočinout a ukryl se mezi obrovskými lopuchy. Tam mě však opět vyčmuchsá „Neúnavný Lovec Tarzanů“, a společně jsme absolvovali vytrvalostní běh Kuní řekou. Tak nazýváme potok, který lemuje náš tábor od severu.

Křičel:

„Šolmes, bacha, Šolmes běží potokem!“

Šolmes je má přezdívka, ale myslím, že jste to pochopili. Nezbylo mi tedy nic jiného, než překonat hlubokou tuň a pokusit se nahý zmizet v lese s bedroškou v ruce. Po stoupání do příkrého kopce a běhu kolem našeho posvátného místa zvaného Kamenný kruh, kde pořádáme megalitické slavnosti a kde jsem vztyčil menhir pro svou ženu (o tom až jindy, teď nemám čas, honí mě Riči), jsem se srazil s dalším globálním synkem, Hurvajzem. Vyrukoval na mě s vlastnoručně vyrobeným bolasem a po nebezpečné bitce na skalním srázu jsem přišel o první život.

O druhý, poslední život jsem přišel uprostřed tábora, kdy se na mě vrhli všichni synkové.

Tentokrát jsem napadl tábor od východu, jediné světové strany, ze které jsem to ještě nezkusil.

Doplaval jsem nenápadně k jezu nad táborem. Pane jo. Připadal jsem si jako Old Shatterhand, který se chystá osvobodit Vinnetoua ze spárů Komančů, těch rudých psů. Znáte to. Jen stéblo na dýchání pod vodou mi chybělo. Avšak hned jak jsem vylezl na jez, byl jsem spatřen a podniknul jsem tedy za

hrozného řevu beznadějný nájezd přímo doprostřed tábora. K osvobození tarzaní ženy nedošlo. Nepomohlo mi ani stržení chlopnové tyče z tee-pee, kterou jsem chlapcům hodil pod nohy. Povalili mě na zem, zalehli a vydávali vítězné hovězí zvuky. Také jsem rozšlápl struhadlo. To je jedno.

Mám radost, když mi má milovaná žena pošle ze vzdáleného Skotska krátkou textovou zprávu. Sms. Short message service nebo tak něco.

Může vypadat kupříkladu takto:

„Miláčku, pijeme vínko, jíme sýry a čerstvé jahody, tančíme. V mém horkém těle rychle buší srdce. Jsem roztoužená a hned teď Tě chci. Honem za mnou přileť lásko.“

Má odpověď může být takováto:

„Miláčku, Květinko má. Běhal jsem s chlapci pomalován válečnými barvami, hráli jsme na Zabijáka Smraďocha. Dovolili mi koupit vrtulník, abych za tebou na chvíli mohl. Miluju Tě.“

„Zabiják Smrad'och“ se hraje následovně:

Po setmění se s chlapci obléknete do tmavého oblečení, pomalujete si obličej jako nějaký magor z jednotky rychlého nasazení, strčíte si do kapsy dámskou voňavku, vydáte se do lesa a řeknete napínavým hlasem:

„Chlapci, jdu poslední, abych vám kryl záda.“

Synkové odpoví:

„Jasný, tat'ko!“

Po chvíli zmizíte nenápadně v lese a začnete vydávat opět ty známé hovězí zvuky. Hra začíná. Globálci křičí:

„Smrad'och nám sejmul tat'ku.“

A také:

„Musíme se dostat do tábora!“

Ano, pochopili jste to správně, vy jste ten Zabiják Smrad'och. Kradete se tmou a lovíte plížící se chlapce, kteří se snaží dostat do svého tee-pee, aniž byste je postříkal voňavkou. Může se vám podařit objevit Kefíra, jak se snaží dostat po lávce přes Kuni

řeku. Je tma, lávka je vratká a on nejistý, neboť nemůže dělat prudké pohyby, aby nespádl. Nedá vám tedy příliš práce se k němu dostat na dostřel, vydat hovězí zvuk a zasmradit ho.

Chlapci, kterým se podaří dostat do tee-pee bez úhony, jásají. Ti druzí se trochu mračí. Druhý den totiž musí vztyčit „menhir megalitický“, napsat na něj uhlíkem své jméno a slovo „SMRDIM“. Tak to stojí ve smlouvě.

Někdy se ptám:

„Je to ten správný pedagogický přístup? Je to ta správná odpovídající výchovná metoda nebo tak něco? Cože?“

Ve škole mě učí zcela jiné věci. Třeba jaký je rozdíl mezi paidotropem a logotropem. Nebo co znamenají zkratky RVP, ŠVP, TVP, TP, atakdál. Co tyto zkratky znamenají, tím vás zatěžovat nebudu.

Zmíním se o té škole, kterou jsem ve svých 29 letech začal studovat, vlastně ani nevím proč. Ha! Možná kvůli globálkům. Je to škola pedagogická, obor „Předškolní a mimoškolní vzdělávání“. Pokud ji shodou zvláštních okolností a náhod dokončím,

dostanu jakýsi papír s razítkem. Říká se tomu maturitní vysvědčení nebo tak něco.

Ha! Přistihli jste mě!

Nemám maturitu!

Jsem nevzdělaný, neperspektivní a dá se říct, že i trochu chudý.

Ještěže je má žena ve znamení Ryb.

To je jedno.

Bylo to asi takhle:

Kdysi, ještě za vlády Gustava Husáka prvního, tedy v době, kdy jsem prožíval pořádnou pubertu, jsem přičichl k hipíkům. To byli takoví ti týpci,

co vykřikovali hesla „Flower power“,

„Peace, not war!“, kouřili marihuanu, poslouchali acid rock nebo tak něco a požadovali mír v duši i v buši.

Velice mě tato hesla, marihuana a obzvláště hudba oslovila. Stal jsem se hipíkem.

Po čase jsem založil beatovou kapelu The Ignu se svými dvěma pokrevními bratry. Jednomu jsem říkal John a druhému George. S Beatles to nemělo nic

společného. John je ten, se kterým jsem před táborem kouřil marihuanu a to se nemá. Název The Ignu jsem si vybral při čtení básnické sbírky „Kvílení“ od Allena Ginsberga. Ignu je fakt dost hustá báseň, jak se dnes říká. Obdivoval jsem se šedesátým létům, nesnášel komouše a toužil po svobodě. Také jsem se tak trochu připravoval na emigraci či vězení, protože se pomalu blížila doba, kdybych měl jít na vojnu, což pro mě bylo naprosto nepřijatelné.

A z ničeho nic, přišla sametová revoluce.

Svoboda, po které jsem tolik toužil, mě zcela opojila a já místo školy psal depresivní písně a depresivní básně, neboť jsem najednou nevěděl co všechno mám stihnout.

Depresivní písňobáseň se jmenovala například „Pod vlivem měsíce“ a byla asi takhle:

*Prošel jsem krajinou pod vlivem měsíce
A zazpíval potichu svou jarní písničku
Kolikrát na louce spatřil jsem motýla
Barvičkou zelenou kreslil jsem vodníka
Nevěřím andílku, že zachráníš dušičku
Kdybys chtěl, tak odhalíš příčiny jejího trápení
Děťátko z kolébky vypadne, plazí se
Chodil jsem s babičkou dokola okolo kostela
Tisíce jiskérek na nebi zasvítlí
S Jiříkem pod hvězdou prospíme tři noci
Projdu se krajinou pod vlivem měsíce
Zazpívám potichu zase svou písničku
Kolikrát půjdeme na kopec se rozhlédnout?
Nevěřím nikomu, vždyť slova jsou tak vzdálená
Mrtvolky padají ze stromů na hlavu
Kdybys chtěl, můžeš je do koše nasbírat
Tisíce falešných pozdravů a pohledů
Stydím se za sebe, za všechny, potím se
Projdu se krajinou a zazpívám nikomu
Knihu už nedočtu, odejdu a budu dlouho spát*

Také jsem s dlouhými vlasy a hipísznakem na krku cestoval stopem po Evropě. Nejčastěji navštěvovaným místem byl hrob Jima Morrisona v Paříži.

Jednou jsem tam dostal přes držku od policisty, protože jsem se přidal k protestní akci, která vznikla naprosto spontánně, když debilní úředníci nechali zavřít hřbitov Père Lachaise při příležitosti výročí Jimovi smrti. Zjistil jsem, že to s tou demokracií není až tak horké ani ve Francii. A u nás doma se Václav Havel marně dovolával lásky a pravdy. Komunistické třešinky dozrály, ale neshnily. Otec mého dobrého přítele Mekgajvra říká: „Měli jsme je věšet na lampy.“

Pane jo.

Jakás takás demokracie u nás však je. Jen vysoce nedemokratické se mi zdají nápisy na cigaretových krabičkách. Nekouřím na tramvajových ani na autobusových zastávkách, neodhazuji vajgly na chodník, před dětmi se schovávám v tee-pee, a když si chci vychutnat výbornou krátkou Startku s filtrem, z krabičky na mě zírají nápisy jako:

KOURENÍ MŮŽE ZABÍJET, POŽÁDEJTE O
POMOC PŘI ODVYKÁNÍ KOURENÍ, PORADTE
SE SE SVÝM LÉKAŘEM, CHRAŇTE DĚTI:
NENUŤTE JE VDECHOVAT VÁŠ KOUŘ

a podobně.

Asi na ně umřu.

Na ty nápisy.

To je jedno.

Čekám v indiánském táboře na vrtulník do Skotska,
ale žádný nepřiletí. Všichni piloti vědí, že bych si ho
nemohl dovolit a žádný pilot zdarma nelítá.

To není jedno.

Se ženou jsme spolu teprve čtyři měsíce. Tři jsme
strávili spolu a čtvrtý, nekonečný, bez sebe.

Seznámili jsme se před osmi měsíci, když zazvonila
u dveří mého bytu, zvaného Třískárna. Třískám
v něm do piana a to velice špatně, do kytary o něco
lépe a poslouchám nahlas hudbu.

To mi jde ze všeho nejlépe.

Stála tam.

Byla zmoklá, měla nádherné oči a na rameni zavěšenou elektrickou kytaru.

Rybička-Kačenka.

Ha! Uhádli jste!

Její jméno je Kateřina.

Přišla ke mně, abych ji na kytaru naučil.

Nenaučil.

Zamilovali jsme se.

Jak říká Kurt Vonnegut: „Tak to chodí.“

To je jedno.

Globální synkové mě neustále rozveselují svými vtípkami, ale zcela zahnat stesk po mé Rybičce nedokáží. Někdy mě dokáží rozplakat. Ovšem v dobrém slova smyslu. Pláč je dobrý a léčí. Kdo se bojí plakat, pukne a vytečou z něho sračky.

Tak tedy o pláči:

Tuhle jsem děti rozdělené do dvou tlup po ránu vyslal do lesa. Jejich úkolem bylo uvařit si snídani, vytvořit posvátná indiánská místa a vyrobit kolíky

na hru „Bojová noc“, o které se jistě ještě zmíním.
Také měly nasbírat co nejvíce rostlin, které znají
a po návratu do tábora napsat v indiánském písmu
slovo VRTULNÍK.

Jistě chápete proč.

Vypadá to takhle:

Návrat do tábora byl naplánován přesně na třináctou
hodinu, kde děti čekali jejich oblíbený oběd.

Takzvané „Mexické bochánky“.

Můj epochální výmysl... Heč!

Recept pro šestnáct osob:

Ingredience:

48 rohlíků

20 vajec

6 cibulí

3 hlavičky česneku

majoránka

pepř
sůl
10 kg brambor
modré potravinářské barvivo
1,5 litru oleje
hladká mouka
tatarka
máslo

a kečup. Ten může být ostrý (doporučuji starším globálním synkům a dcerkám a náčelníkům) nebo jemný (doporučuji mladším globálním synkům a dcerkám a náčelníkům, kteří mají hemeroidy).

Postup práce:

Brambory se oloupou, uvaří ve velkém hrnci a obarví na modro. Vše ostatní, kromě příloh, se rozhňoucí v lavoru. Poté se tvoří bochánky o velikosti levé sevřené pěsti malé šestileté Lulu. Pokud nemáte nablízku holčičku jménem Lulu, je možno použít jinou. Bochánky se lehounce obalí v mouce, osmaží na oleji a podávají se do ešusů s modrými bramborami omaštěnými máslem, červeným kečupem a s bílou tatarkou. Mexické

bochánky jsou výborné. Fakt. Děti toto jídlo zbožňují a při čekání na něj, mlátí lžicemi do ešusů. Je to prakticky velikonoční nádivka, ale to se neříká. To je jedno.

Ve třináct hodin a třicet minut nebyla v táboře ani noha. Dětská. Tou dobou jsem byl již poněkud nervózní a po očku jsem neustále pomrkal vzhůru na kopec, na který se po ránu děti vyškřábaly a zmizely v lese. Z uplynulých táborů jsem byl zvyklý, že globálci chodí vždy včas. Tentokrát tomu tak nebylo. Rozhodl jsem se tedy, že za nimi vyrazím, abych se přesvědčil, jestli jsou v pořádku. Před ostatními náčelníky musíte neustále dělat, že jste fakt, fakt v klidu. Vždyť jste hlavas a máte vše pod kontrolou. I své nervy.

To si pamatujte!

Na jednom táboře jsem to nezvládl na sto procent a hned jsem přišel o ženu, nejlepšího přítele a na čas i o své globálky. Ženu jsem záhy oželel, došlo mi, že se k sobě vůbec nehodíme. Viz obložek z Omahy.

Za nějaký čas má bývalá žena nechala mého bývalého nejlepšího přítele, neboť byl tak trochu flegmatický milenec. Pochopili jste to, že? Sice měl poměrně dostatek peněz, ale romantik je romantik, (to jsem ještě nebyl fetišista) a zkusila to s vehementní podporou své maminky (mé bývalé budoucí tchýně) na mě znovu. Jestli nerozumíte výrazu bývalá budoucí tchýně, vysvětlím to. Mou bývalou ženu jsem neměl orazítkovanou. Naštěstí. Píši o ní jako o bývalé ženě, neboť když s nějakou jsem, беру jí jako orazítkovanou.

Chápete?

Zajisté.

Odmítl jsem ji. Jsem ve znamení Berana a potřebuji princeznu, ne kalkulačtor.

Chápete?

Zajisté.

Bývalý nejlepší přítel je opět mým přítelem. Ne nejlepším, ale dostatečně dobrým přítelem.

Chápete?

Zajisté.

Také jsem před svou bývalou ženou nemohl brečet.
Byl jsem blízko puknutí a vyhřeznutí sraček.

Chápete?

Já ne.

To je jedno.

Globálkové si mě časem vymohli nazpět, takže
mohu vyrazit do toho lesa a být poněkud nervózní.
Ale nenápadně.

Při stoupaní do kopce se mi hlavou honily takové ty
ošklivé myšlenky.

Jako třeba:

„Do prdele.“

nebo:

„Co když opravdu jeden z mých globálních synků
druhému globálnímu synkovi uřízl hlavu pilou?“

Atakdál.

Z překrásného údolí, kde stojí naše tee-pee,
jsem se vyšplhal na kopec a vydal se k dětským
stanovištím. V lese bylo ticho jako v hrobě a já
dostal vážně strach.

Ha! Odhalili jste mě. Nic se nestalo.

Globální synkové a šestiletá Lulu, s velikostí sevřené levé pěsti jako Mexický bochánek, byli zcela zabráněni do svých činností, že nevnímali čas. Kecám.

Neměli s sebou hodinky, takže jsem to zvoral já. Jako hlavní vedoucí se musíte bezpodmínečně přesvědčit, když vysíláte děti na několik hodin z tábora a ještě jim udáte přesný čas návratu, jestlipak mají hodinky.

Globálkové mi s nadšením ukazovali, co vše za tu dobu dokázali a byli dojemní. Zvláště Hurvajz (ano ten bolasový zabiják Tarzanů) mě tak dojal, když mi předváděl posvátné místo své tlupy, že po návratu do tábora jsem se ukryl ve svém malém náčelnickém tee-pee.

Nechal jsem skanout pár slz doprostřed malého náčelnického ohniště. Byly to slzy štěstí. Jsem šťastný, když jsou mé globální děti šťastné.

Teoreticky bych neměl puknout a neměly by ze mě vytéct sračky. Po chvíli jsem vyšel z tee-pee a jal se s globálkama mlátit lžící o ešus a přežírat se

Mexickými bochánky s modrými bramborami atakdál.

To je jedno.

Někdy v ten čas mi přišel dopis od mé mladičké a krásné ženy Rybičky-Kačenky ze Skotska. Bydlí v karavanu, kde jsou dvě ložnice, lednička, záchod, nefunkční televize, funkční rádio a fotbálek. Má žena a její přítelkyně, spolubydlící a spolupracovnice na malinových polích jménem Lucinka, si z něho udělaly sušák na ponožky. Mezi fotbalovými hráči visí ponožky a docela to k sobě barevně ladí.

Mám z toho radost.

Výhled mají na obrovské jezero a vzdálený svah, kde se pasou ovečky a kravičky. Rybička miluje ovečky, sní o farmě, na které by ovečky sama stříhala.

Nebe je tam velikánské se spoustou velkých mraků. A rychle se střídá krásné počasí se silnými dešti. Prostě paráda.

Maliny se sbírají takhle:

Kolem pasu se omotá provázek a na něj se zavěsí bedýnka. V bedýnce jsou další tři krabičky, podobné košíčkům na jahody, kterým se říká panetky a do nich se sbírají maliny. Za každou panetku se platí 15 pencí. Nedávno jich Rybička nasbírala 69, což je nás obou oblíbené číslo. Dostala 10 liber a 35 pencí. Pracuje hodiny a hodiny uprostřed nádherné přírody. Kolem pobíhají zajíčkové a poskakují ptáčkové. Když svítí sluníčko, pracuje v tílku, má osmahlá ramena. Je nesmírně sexy a nasvalovaná jako kuna.

Tee-pee se staví takhle:

Rozbalí se plachta a přeloží napůl. Na ní se položí tři osekané a očištěné soušky. Souška je poražený umřelý strom dostatečně vysoký, ale i lehký, aby se s ním dalo dobře manipulovat. Dvě soušky se položí na kraj plachty a jedna na prostředek. Tam kde plachta končí, se pěkně přiváží k sobě, je tam takový jazýček nebo tak něco. K jazýčku, tedy k plachtě, se

přiváže čtvrtá souška. Ze třech přivázaných soušek, když se postaví a roztáhnou, vznikne trojnožka. Souška, kterou jsme položili na prostředek je vchodová, takže dávejte při stavění trojnožky pozor, kam chcete koukat! K trojnožce se postupně přikládá dalších pět osekaných a očištěných soušek, tak, aby nahoře vznikl vějíř. Nakonec se ke kostře tee-pee přiloží souška s plachtou. A je to. Plachta se k sobě přiváže a sepne špičatými kolíčky, přiváže se k ní vchod a vypne se kolíky zatlučenými do země. Ještě se do chlopní zasunou dvě chlopněvé tyče a roztáhnou.

Někdo vám řekne, že soušek má být čtrnáct, nám stačí jedenáct.

Šetříme.

Právě jste postavili dakotské tee-pee.

To je jedno.

Předtím, než má žena začala sbírat maliny a já stavět tee-pee, prožili jsme úžasný víkend na chatě mých rodičů. Byla to prakticky taková víkendová svatební cesta.

Na tzv. Světské skále jsme zakopali poklad (poněkud úchylný dopis) a pod ní jsme se dlouze milovali ve vysoké trávě mezi klíšťaty. Odhalil nás malý srneček, který, když kolem nás procházel, utrousil:

„Hm, Pěkné. Pane jo.“

Rybička se sladce usmála a směrem k němu pravila:

„Čičí, pane, upadla vám taška.“

Jedno klíště se mi zakouslo do varlete a druhé ženě nebezpečně blízko její broskvičky. Když se nahá opalovala na verandě, a já jí ho něžně vykrucoval, spatřil jsem za plotem souseda, jak nás s pokleslou čelistí pozoruje. Zamával jsem mu volnou rukou a vykřikl:

„Nazdár, Láďo.“

Láďa ze sebe vyrazil:

„Eště kleště“ a jal se je hledat na zemi.

Po vykroucení klíštěte a jeho destrukci jsme se odebrali do obýváku, kde mi žena, také něžně, vykroutila z varlete mé klíště. Potom jsme se milovali. Jak to dopadlo s kleštěmi nevíme.

To je jedno.

Má mladička a krásná žena vypadá opravdu velice mladě. Cestou autobusem z chaty si mě jakási starší dáma dost podezřívavě prohlížela a kroutila hlavou.

Má žena k tomu podotkla:

„Za prvé si myslí, že jsi magor, za druhé, že jsi pedofil a za třetí máš kytku za uchem.“

Za uchem, do kterého mi potichu zpívá, když mám zavřené oči po milování, jemným hlasem slova:

„Everything’s alright yes, everything’s fine...“

Při Bojovém dni na indiánském táboře jsem třískal do kytary a zpíval pro změnu slova tato:

„ All, all the day and all, all the night, me and my little girl are making N°69, oh yeah.“

Jak už jsem se zmínil, číslo 69 máme se ženou moc rádi. Bojovému dni předchází Bojová noc.

Fakt hustá hra.

Vypadá takhle:

Vzpomínáte si na ty kolíky, které děti onehdy připravovaly sami v lese, když jsem zapomněl zkontrolovat, jestli s sebou mají hodinky?

Ty budou teď důležité.

V den, kdy měla začít Bojová noc, jsem navštívil své globálky v jejich stanovištích. Lépe řečeno bivacích.

Bivak je takový proti-dešťový přístřešek

z přírodního materiálu přikrytý celtou nebo tak něco.

Bivaky byly dva a u každého planuly ohně.

Na nich se pekla kuřata, kolem seděli globálkové a těšili se na hru. Přišel jsem, nejen abych dohlédl na správné pečení kuřat, ale hlavně abych se podíval, jestli jsou kolíky dobře zaražené do země a nahoře rozštěpené.

Kolíky jsou deset kroků vzdáleny od ohnišť na každou světovou stranu, minimálně jeden metr vysoké a v rozštěpech mají ustájené koně.

Zasunuté nastříhané papírky s body, abych byl přesný. Po setmění hra začíná. Děti se po jednom střídají v hlídkách a s baterkou v ruce stráží koně.

Náčelníci se plíží tmou, vypíchávají si oči o větve stromů, vyvrkávají si nohy v neviditelných důlcích, a to jen proto, aby se jim podařilo nějakého toho koně ukrást. Plíží se do té doby, dokud se nezačne

rozednívat. Jsou celí od smůly, špinaví, unavení a často i mokří.

Kdo by to do nich řekl?

Ženě jsem slíbil, že jí z této hry budu posílat napínavé reportážičky pomocí služby mobilních operátorů.

O této službě jsem již jednou psal, jmenuje se to krátká textová zpráva. Sms. Short message service nebo tak něco. Zprávy vypadaly asi takhle:

„Miláčku jsem 5 metrů od kolíku.“

„Petr právě dostal Mekgajvra a Míru.“

„Mám ho! To bylo ale napínavé, vid' miláčku?“

Když jsem začal psát napínavou reportážičku, netušil jsem, že hlídá Petr. Petr je jeden z těch drsnějších globálků. Začal jsem se bát, abych to zvládl, zvláště potom, co „dostal“ Mekgajvra a Míru. Mekgajvra znáte, jeho otec chtěl všet komouše na lampy. Míra je ten dostatečně dobrý kamarád.

To je jedno.

Co by si ale o mě má žena ve Skotsku pomyslela, kdybych musel napsat:

„Ten zmetek mě sejmul.“?

To není jedno.

Naštěstí jsem koně dostal i s Petrovou pochvalou:

„Dobrý taťko.“

Kradení koní není mou jedinou oblíbenou činností při Bojové noci. Zabývám se také strašením.

Strašení spočívá ve vydávání hovězích zvuků,

úchylných pazvuků a kvedláním klackem

v Prasečím pařezu. Prasečí pařez je obyčejný dutý

pařez. Jméno Prasečí jsem mu dal, aby nebyl

obyčejný. Každý rok se k němu při Bojové noci

s láskou vracím, hulákám a kvedlám.

Myslím, že tím dělám globálkům radost.

To je jedno.

Druhého dne, kdy jsou náčelníci ospalí po Bojové noci, začíná už zmiňovaný Bojový den. Mimo toho, že třískám do kytary a zpívám o čísle 69, to vypadá takhle:

Uprostřed tábora jsou v zemi zatlučené rozštěpené kolíky s koňmi, stejně jako při Bojové noci. Bývá jich však víc a hra probíhá přesně opačně.

Místo náčelníků koně kradou děti. Plíží se kolem tábora, a když se jim zdá, že přišla ta pravá chvíle, rozeběhnou se a snaží se v rychlosti strhnout koně z kolíku a utéct. Když je náčelník dostihne ve vymezeném hracím prostoru a plácne, jsou mrtví. Může je jen propustit a poslat za vymezený prostor nebo jim dát nějakou práci. Například umýt zasviněný pekáč od kuřat. Pokud má náčelník podezření, že chycený globálek je vyzvědač, může ho pomučit kopřivami a prohledat, jestli u sebe nemá zápisky. Vyzvědači jsou ti z globálků, kteří zapisují do svých notesů, co se v táboře v té které chvíli právě děje. Nejvíce je ceněna přímá řeč. Nejlepší vyzvědač má možnost získat zmrzlinový pohár a to je sakra něco! Tím se stal globální synek jménem Bróža. Zde je výběr z jeho zápisků:
Šolmes má luk a křičí: „Hahá, střílím židli!“
Traper chytil Kačíka a chystá se ho popravit.
„Podrž mi ho na špalku, useknu mu hlavu.“
„Počkej, vyrobím si kopí a propíchnu ho.“
Mekgajvr je pod valníkem a myslí si, že je neviditelný.

Šolmes má lakrosku, metá s ní drny a řve:
„Bacha, letí halfgranát.“
„Kefír, Kefír, sejmi ho!“
Traper hodil Hurvajze do náhonu.
„Támhle do toho křoví hodím halfgranát.“
„Potřebuju výrobce halfgranátů.“
„Říči kvičí.“
Šolmes běhá po táboře a hází kytaru do vzduchu.
Traper má oštěp.
Šolmes zpívá furt dokola:
„Ol dej end ol najt mí end maj litl gerl mejking
nambr sixtinajn.“
„Tak, zevláku, pudeš do náhonu.“

Víte kdo je to zevlák? Občas se při této hře objeví. Jsou to ti globálci, kteří ani nevyzvídají a nezapisují své postřehy do svých notýsků, ale ani nemají dostatek odvahy napadnout tábor a pokusit se ukrást koně. Zevlují kolem tábora, těsně za hranicí hracího prostoru, kam na ně teoreticky náčelníci nesmí a pokřikují:
„He hé, sem na mě nemůžete.“

Ale jak říká Mekgajvr:

„Zevláci jsou lovní celoročně a kdekoli.“

To se potom rozeběhnete, čapnete opruzujícího zevláka a mrsknete s ním do náhonu plného vody.

Marně pak zevlák křičí:

„To nemůžeš, to nemůžeš, sem za hranicí.“

To je jedno.

V podobný čas, kdy jsem pobíhal po táboře, vyhazoval kytaru do vzduchu a zpíval o čísle 69, mi ze Skotska opět přišla krátká textová zpráva. Sms. Short message service nebo tak něco, znáte to. Žena mi v ní napsala, že jí do čelíčka štípla včelka. Opuchla, vypadala jako Číňánek, spolupracovníci jí říkali lebkoune a nemohla den pracovat. V tu chvíli jsem ji chtěl obejmout, pohladit a zulíbat. Bohužel jsem neměl dostatek financí na vrtulník. Její lásku ke včelám to však v žádném případě nezmenšilo. Rybička nemiluje pouze ovečky. Mimo mě a všech dalších živých tvorečků miluje včelky přímo k zbláznění. Je jimi naprosto uchválena. Když spatří úl, jde k němu a svýma krásnýma, dokořán

otevřenýma očima s obdivem pozoruje jejich hemžení a naslouchá včelímu bzukotu. Tuto lásku zdědila zřejmě po svém otci. Na jaře pořídil včelí roj, nasadil si špatně kuklu a dostal několik žihadélek.

To je jedno.

Mě na táboře také štípla včelka. A to do paty u vodní nádrže, kde jsme se byli s globálkama koupat.

Zatímco ostatní globálkové byli k nádrži odvezeni autem, já a Petr (ten drsný hlídač koní) jsme šli pěšky. Dvacet kilometrů. Petr celou dobu mlčel, takže s ním byla vyprděná konverzace. Plnil jeden z bojovnických úkolů, který si moc přál splnit a já ho nemohl nechat jít samotného. To jistě chápete.

Toužil, a nakonec to také dokázal, získat ještě na tomto táboře skalp. Skalp získáte, pokud zvládnete splnit Šest Bojovníků. Stanete se tak Velkým Bojovníkem. Bojovníky jsem pro globálky vymyslel v roce 1995 před podobným indiánským táborem.

Můžete to zkusit.

Zde jsou:

Šest Bojovníků:

První, Bílý Bojovník:

- 1: Nakreslit portrét náčelníka
- 2: Vyrobit čelenku
- 3: Obědvat poslepu
- 4: Napsat indiánským písmem „Vzývání slunce“
- 5: Vyrobit dřevěné kolečko se svým jménem

Druhý, Červený Bojovník:

- 1: Mlčet 4 hodiny
- 2: Poznat 4 jehličnany
- 3: Ujít 10km bez promluvení
- 4: Uvařit čaj pro celý tábor
- 5: Uvázat 10 uzlů poslepu

Třetí, Žlutý Bojovník:

- 1: Rozdělat oheň na jednu zápalku
- 2: Vyrobit rohož před tee-pee
- 3: Spát 50m od tábora
- 4: Sedět 1 hodinu bez hnutí na posvátném místě
- 5: Najít 3 čtyřlístky

Čtvrtý, Hnědý Bojovník:

- 1: Nakreslit portréty všech náčelníků
- 2: Najít ptačí pero
- 3: Snídat, obědovat i večeřet poslepu
- 4: Vyrobit dřevěné kolečko s bojovníckým jménem
- 5: Napsat indiánským písmem „Vzývání slunce“, pokřik své tlupy a své bojovnícké jméno

Pátý, Modrý Bojovník:

- 1: Mlčet 7 hodin
- 2: Vyrobit medicínový váček
- 3: Ujít 20km bez mluvení
- 4: Nařezat 20 polen
- 5: Uvázat 5 uzlů za zády

Šestý, Zelený Bojovník:

- 1: Vést hodinový program v tee-pee
- 2: Sedět 2 hodiny bez hnutí na posvátném místě
- 3: Zapálit do deseti minut oheň na 1 zápalku
- 4: Připravit snídani pro celý tábor
- 5: Získat skalp

Jak ale splníte poslední úkol, tedy jak získáte skalp, nenapíší. Je to tajemství.

Prozradím vám ho, až za mnou přijdete a budete mít splněné všechny předešlé úkoly. Hodně štěstí.

Včelka mě štípla do paty následovně:
Stalo se to poté, co mě nasvalovaný závodní veslař
Petr (ten drsný hlídač kolíků a vyprděný
konverzátor) učil veslovat na vodní nádrži,
kam jsme spolu při té vyprděné konverzaci došli.
Vracel jsem se z lodi s malou žvatlající šestiletou
Lulu ke svým globálkům, hrajících ve stínu stromu
karty. Držel jsem ji za levou ruku, která když
se sevře, tak je velká jako Mexický bochánek.
A v tom pích.
Šlápl jsem na ni chuděru, když obalovala své tělíčko
pylem z jitrocele.
Potrestala mě a umřela.
Žihadélko jsem z paty vytáhl a přiložil k fotce mé
sladké medové ženy.
Nosím její fotku v peněženke. To se dělá.
To je jedno.

Má mladičká a krásná žena Rybička-Kačenka je
opravdu sladká jako med.
Dokonce sladší nežli vynikající nápoj Sah Salep
v čajovně, kam mě brzy po našem seznámení

pozvala. Byla to, dá se říct naše první milostná schůzka. Rande nebo tak něco.

Čajovna, to je takové klidné, tiché místo, kde si zujete své botky, najdete nenápadný kout, uvelebíte se na polštářcích, objímáte se, hrajete šachy, dámu nebo tak něco. Nikdy dříve bych neřekl, že posezení v čajovně, poslouchání potichu puštěného Reggae a popíjení čaje, může být tak krásné. Teď tomu věřím. Fakt jo.

Od té doby chodíme do čajovny, máme jednu oblíbenou, poměrně často. Chroupáme jakési sušenky Triplex, popijíme sladký Sah Salep nebo čaj Le Touareg dle receptur arabských pouštních kmenů připravovaný, kouříme vodní dýmku s mátovým tabákem a povídáme si. Třeba o menhirech.

Nedávno mi Rybička vypravovala, že kdysi navštívila Stonehenge. Je to vlastně kromlech. Menhiry a dolmeny dokola. Znáte to. Byla z toho velice otrávená. Žádné napětí a zvláštní megalitické pocity. Nýbrž autostráda, stánky a trička s nápisy Stonenhenge. Pout'ová atrakce. Slíbil jsem, že jen a jen pro ni vztyčím menhir. Menhir na místě,

kam málokdy někdo zabloudí. Maximálně pár ujetých indiánů a to nejvýše jednou za rok. Mám menhiry rád, dá se říct, že jsem do nich blázen. Rozhodl jsem se, vztyčit menhir u Kamenného kruhu, našeho táborového posvátného místa nabitého dětskou energií.

To je dost dobrý, ne?

Mám právě teď čas o tom napsat, neboť mě už nehoní Neúnavný Lovec Tarzanů. Jednoho večera, jen sám a nikým nerušen, odešel jsem z tábora ke Kamennému kruhu. Netrvalo ani příliš dlouho a objevil jsem ten správný kámen. Byl metr a půl vysoký, nahoře zašpičatělý, byl to prostě On. Vztyčil jsem ho s magickým zařikáváním a myšlenkami vysílanými k mé ženě do Skotska.

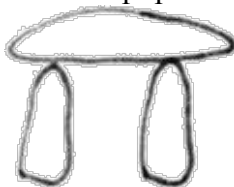
Stále tam stojí a vypadá takhle:

Těž jsem provedl kouzelný šamanský obřad lásky.
V čem spočíval nenapíši. Je to tajemství mezi mnou
a mou ženou.

Stavění menhirů byl také jeden z úkolů pro děti.
Onehdy bylo vedro a potřeboval jsem je nějak
zabavit ve stínu. Globálci tedy s velkým zaujetím
stavěli menhiry pod jezem na Kuní řece, téměř
vyschlé. Tlupa jménem Roteiro (název je odvozený
od stejnojmenného fotbalového míče) vztyčila moc
pěkný menhir. Samozřejmě, že ne tak hezký, jako já
pro svou ženu. Tlupa jménem Ešusí Supi postavila
dokonce několik dolmenů.

Dolmen vypadá takhle:

Megalitismem jsme se i rozloučili s táborem.
Uskutečnili jsme přímo megalitickou slavnost.
Těsně před setměním jsme se sešli v indiánských
oblecích, s kameny v rukou a potichu si sesedli
kolem Kamenného kruhu, což je vlastně kameny

vydlážděné a obložené ohniště. Na okolních pařezech byly položeny placáky. Placáky jsou kameny placatého charakteru. Na nich hořely svíčky.

Samotná megalitická slavnost probíhá takto: Nejprve podladím na kytaru (na té, kterou občas vyhadžuji do vzduchu) spodní strunu E, tak aby fakt hustě a syrově vrčela. Tahám za ní se zběsilostí, která mi je vlastní, jen když jsem tak trochu mimo. Globálci mlátí kameny o sebe a všichni společně vydáváme šílené a podezřelé zvuky. Bróža (ten nejlepší vyzvědač) nemlátí kameny jako všichni ostatní, nýbrž mlátí kládou o kládu a vyřvává tajemná slova jako například:

„Karakoó.“

„Szežrem.“

„Horožgoroš.“

„Džavan“ a tak podobně.

Další opravdu velice důležitá slova:

„Híjakapa, híjaká“, zpíváme spolu s Hurvajzem.

Navzájem si odpovídáme. On vysokým tenkým hláskem, já hlubokým temným. Megalitické napětí se stupňuje a končí všeobecným řevem. Řev je neartikulovaný projev člověka.

To je jedno.

Nejen nad Kamenným kruhem po megalitické slavnosti jsou v noci čím dál tím častěji vidět padající hvězdy. Lidé se zastavují a přejí si různá přání. Jediný Bůh Ignác Dřevor slaví své nespočitatelné výročí a pomrkává na nás, na všechny živé tvorečky, jakpak si tu, na konci vesmíru vedeme.

Láska je cítit i ze Skotska. Je po malinách.

Malé vydry si hrají pod jezem na Kuní řece.

Nasvalovaná kuna se vydala na procházku k indiánskému táboru, kde právě globální taťka vypravuje globálním synkům pohádku na dobrou, poslední táborovou noc:

Pohádka o veverce, žábě a čápovi:

Veverka spadla ze stromu. Zobáčkem se zabodla do studánky, ze které vyskočila sprostě nadávající žába a spolkla veverku i se zobáčkem. Žába začala sbírat oblázky, ale brzy ji to přestalo bavit, tak odešla k nedalekému rákosí. Tam čekal čáp, udělal chňap a bylo to.

Dobrou noc.

Červenec odkvétá.

To je jedno.

Tato malá směska blábolků byla dokončena
31. července roku 2004 v 17 hodin a 69 minut
Quilova času v místní galaxii.

Počet výtisků: 1 hlavní a nějaké další
Nakladatelství Ignáce Dřevora
Ilustrace: Marek Šolmes Srazil

Galakticko-Megalitický bestseller

o nasvalovaných kunách,
globálních syncích,
menhirech, Quilovi, žábě,
čekání na tu pravou vlnu,
Kamenném kruhu, princezně,
vrtulníku, lásce, čísle 69, vesmíru,
životě
a blabla...

